et Hans, kedda temma auustas ja armastas jo enne sedda, nenda olli teinud; ommeti läks weel temma enneše jure kulama, kui kauaks tedda olli wõtnud, ja kas ehk annaks jälle ärra. Hans ja Ewa wastasid ühtlasi: „Ei meie anna tedda ärra! Heile olleme „mollemad kirrikus Jummalale tootanud tedda meile „lapseks wõtta, ja nüüd on ta meie laps.“ Ja weike Trino hakkas Ewa ümber põlwede, et ei tahtnud lahkuda.

Õppetaja ütles siis: Ma nään kül, et minna ei sa tedda teie käest ärrawõtta; peäle sedda sate teie ka parreminne tedda õigeks tõteggiaks ja waggaks innimesseks kaswatama, kui minna jouaksin omma ammeti tõ kõrwas; agga minna lubban temma toidusseks teile igga aasta tündri rukkit maksta, kunni temma tuggewamaks saab. Moisa wannemad lubbasid teisel päwal tallitaja läbbi kaks tündrit rukkit aastas anda, kunni Trino asjalisseks kasnud.

Hans ja Ewa wastasid: „Meie olleme tedda om„ma lapseks wõtnud, ja lodame isse omma lapsi ja „siis ka tedda Jummala abbiga toita ja kaswatada; „mu käest meie ei olle seks abbi kõrwa noudnud, „egga tahha koggoni sedda wastowõtta, et meie too„kaminne ei lähhe tühjaks.“

Õppetaja panni nende suurt Jummala kartust immeks, tännas neid, jättis neid Jummalaga ja läks koio. Pärrast andsid õppetaja ja moisa wannem, kes isse ka ei tahtnud omma lubbamist taggasi wõtta, igga aasta lubbatud wilja hinda Trino nimme peäle jooksma, et temmale piddi kätte antama, kui kord peaks mehhele sama.

Weike Trino olli kül wäeti ja alles rummal, agga siiski jo kange walletama, ussin soimama ja wanduma, ja kawwal wastopannema. Kui Hans ja Ewa sedda tundsid ärra, siis ütlesid: Innimenne õppib pea kurja, ja ruttaminne kui heat. Rummalad rahwas polle omma lasthea pole juhhatanud, waid on isse kurja temmale näitnud. Agga enne kui temma nüüd teisi rikkub ärra, parrandagem tedda holega. Hans toi hea witsa tuppa ja ütles teiste laste kuuldes: Kule, Trino! kui sa weel kord walletad, soimad, wannud, ehk kässo wasto panned, siis on sul siin wastus walmis! Trino watis woeruti ümberringi ja tunnistas sellega, et temmal olli kangus süddames. Selsammal õhtul jo hakkas Trino jälle soimama ja walletas Ewa wasto, kes tedda sepärrast nomis. Hans tousis ülles, ei lausund sanna, wõttis witsa kätte ja andis lapsele monne kibbeda hopi, agga keik tassase melega. Trino kippus essite naerma, nenda kui ommas kangusses olli õppind teggema, kui enne sure wihhaga temmale witso anti; agga nüüd watis Hanso silmi, kust polnud wibba tunda ühtegi, ja teised lapsed jooksid keik hirmoga Ewa jure; — ja Trino pallus nuttes andeks. — Kui Trino pärrast